

Kitab Daniel - Nomor Saratus Lima Puluh Dua

Simbolisme Dua Tongkat Ézkiel: Hiji Lalampahan ngalangkungan Nubuat jeung Panebusan

Jeff Pippenger
2024-03-22

Urang keur mertimbangkeun runtuyan dina Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh, anu mimitina ngaidentifikasi ditiupna tarompet katujuh jeung amanat ka Laodikea, anu nyababkeun mucunghulna pasukan saratus opat puluh opat rébu. Saterusna Yehezkiel ngulang deui éta runtuyan sarta ngalegaanana ku ngenalkeun ngahijina dua iteuk karajaan kalér jeung karajaan kidul Israil, minangka gambaran prosés ku mana Ketuhanan jeung kamanusaan di hijikeun salila mangsa ditiupna Tarompet Katujuh. Sanggeus dua bangsa éta di hijikeun jadi hiji bangsa, Yehezkiel ngaidentifikasi yén maranéhna boga hiji raja anu maréntah maranéhna, tuluy anjeunna ngabahas perjangjian langgeng, nya éta perjangjian anu kacumponan jeung saratus opat puluh opat rébu, bari nekenkeun yén umat perjangjian dina poé-poé panungtungan éta bakal miboga tempat suci Allah di tengah-tengah maranéhna salalanggengna.

Urang geus nambahan kana garis éta, nyaéta pagawean Yohanes ngukur Bait Allah dina taun 1844, ku kituna ngalambangkeun pangukuran panungtungan anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001. Pangukuran éta ogé dibahas ku Zakharia, anu nyebutkeun yén pangukuran éta lumangsung nalika Allah sakali deui milih Yerusalem jadi kota pikeun nempatkeun Ngaran-Na. Urang keur ngagambarkeun hiji ibarat antara unsur-unsur anu ngawangun Bait Allah jeung dua iteuk karajaan Israil beulah kalér jeung beulah kidul. Pagawean Kristus dina ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan ti saratus opat puluh opat rébu téh digambarkeun dina dua nubuat ngeunaan dua rébu lima ratus dua puluh taun panyebaran anu ditimpakeun ka karajaan kalér jeung kidul, dina pakaitna jeung nubuat dua rébu tilu ratus taun.

Pikeun nangtukeun naon anu dilambangkeun ku tongkat-tongkat dina Yehezkiel dina karya Injil, diperlukeun pamahaman dasar ngeunaan Injil. Kristus narima daging urang anu geus ragrag sanggeus opat rébu taun kalemahan warisan, anu diteruskeun ka Anjeunna ngaliwatan Maryam. Salaku Tuladan urang, Anjeunna nembongkeun yén ku ngalarapkeun pangersa-Na, anu kudu diserahkeun kana pangersa Rama-Na, urang bisa unggul sakumaha Anjeunna geus unggul, ku ngalarapkeun pangersa urang dina kaayaan tunduk kana pangersa-Na. Pangersa urang digunakeun, boh pikeun kahadéan boh pikeun kajahatan dina uteuk urang, anu mangrupa benteng jiwa.

“Murid anu hayang nyumponan pagawean dua semester dina hiji semester, ulah diidinan nurutkeun kahayangna sorangan dina hal ieu. Ngusahakeun ngalakonan pagawean rangkep hartina, keur loba jalma, ngabeuratkeun teuing pikiran sarta ngalalaworakeun latihan jasmani anu pantes. Teu merenah mun disangka yén akal sanggup nyangkem jeung nyerna kaleuwihan kadaharan pikiran, sarta ngabeubeulahan pikiran téh dosa anu sarua gedéna jeung ngeusian kaleuleuwihan kana organ pencernaan, nepi ka beuteung teu dibéré waktos pikeun reureuh. Uteuk téh benténg utama sakumna manusa, jeung kabiasaan anu salah dina dahar, maké

pakéan, atawa saré, mangaruhan uteuk, sarta ngahalangan kahontalna naon anu dipikahayang ku murid,—nya éta kadisiplinan pikiran anu hadé. Sagala bagian awak anu teu dipiara kalawan tinimbangan bakal ngirimkeun cilakana ka uteuk. Dina ngalatih nonoman kumaha cara ngajaga kaséhatan maranéhna, kudu dipaké kasabaran jeung katekunan anu gedé. Maranéhna kudu jadi kacida wanohna dina perkara ieu, sangkan unggal otot jeung organ bisa dikuatkeun sarta didisiplinkeun ku kituna dina gerak sukarela atawa teu sukarela, hasilna kaséhatan anu panghadéna bisa kahontal, sarta uteuk dikuatkeun supaya sanggup nahan beuratna diajar.” Christian Education, 124.

Padamelan tina perjangjian langgeng téh nyaéta nulis hukum Allah dina hate urang jeung dina pikiran urang, sarta boh hate urang boh pikiran urang ayana di “benteng jiwa urang,” nyaéta uteuk urang.

“Pikiran saurang lalaki atawa awéwé teu turun dina sakedapan tina kasucian jeung kahadéan kana kajahatan, karuksakan, jeung kajahatan pidana. Butuh waktu pikeun ngarobah nu manusa jadi nu ilahi, atawa pikeun ngarendahkeun maranéhna anu dijadikeun dina gambar Allah nepi ka jadi biadab atawa satani. Ku naon anu dipandang, urang jadi robah. Sanajan manusa dijadikeun dina gambar Nu Nyiptakeunana, manusa bisa ngadidik pikiranana nepi ka dosa anu baheula dipikaceuceub ku anjeunna jadi pikaresepeun keur dirina. Nalika anjeunna eureun jaga jeung neneda, anjeunna eureun ngajaga benténgna, nyaéta haté, tuluy ngalibetkeun diri kana dosa jeung kajahatan. Pikiran jadi direndahkeun, jeung mustahil pikeun ngangkatna tina karuksakan salila éta keur dididik pikeun ngabudakkeun kakuatan moral jeung intelektual sarta nundukkeun éta ka hawa nafsu anu leuwih kasar. Perang anu teu kendat ngalawan pikiran kadagingan kudu terus dijaga; jeung urang kudu ditulungan ku pangaruh panyucian tina rahmat Allah, anu bakal narik pikiran ka luhur sarta ngabiasakeun éta pikeun ngalenyepan perkara-perkara anu murni jeung suci.” Adventist Home, 330.

“Pikiran,” “hate,” “otak” teh nya eta “bénténg jiwa.” Bénténg nyaéta benteng anu kudu dijaga sangkan dosa ulah asup.

Dina doa-Na ka Rama, Kristus masihan ka dunya hiji palajaran anu kudu dipahat dina pikiran jeung jiwa. “Jeung ieu hirup langgeng,” saur Anjeunna, “nyaeta supaya maranehna nyaho ka Anjeun, hiji-hijina Allah anu sajati, jeung Yesus Kristus, anu parantos Anjeun utus.” Yohanes 17:3. Ieu teh atikan anu sajati. Ieu maparin kakuatan. Pangaweruh anu dumasar kana pangalaman ngeunaan Allah jeung ngeunaan Yesus Kristus anu parantos Anjeun utus, ngarobah manusa kana gambar Allah. Ieu mere ka manusa kakawasaan pikeun ngawasaan dirina sorangan, ku mawa unggal dorongan jeung hawa nafsu tina kodrat anu handap kana pangawasan kakuatan-kakuatan pikiran anu leuwih luhur. Ieu ngajadikeun nu miboga éta jadi anak Allah jeung ahli waris sawarga. Ieu mawa anjeunna kana pasamoan jeung pikiran Anu Teu Aya Watesna, sarta muka pikeun anjeunna banda-banda kabeungharan jagat raya anu limpah.” Christ’s Object Lessons, 114.

“Kamampuh-kamampuh nu leuwih luhur” kudu dipaké pikeun ngadalikeun jeung nalukkeun “dorongan jeung hawa nafsu tina kodrat nu leuwih handap.” Kamampuh-kamampuh nu leuwih luhur ayana dina pikiran, sarta “pasamoan jeung pikiran Anu Teu Aya Watesna,” nya éta nu “ngarobah manusa jadi sarupa jeung gambar Allah.” Dina mangsa panyegelan saratus opat puluh

opat rébu, gambar sato galak kabentuk dina hiji golongan, sedengkeun gambar Kristus kabentuk dina golongan nu séjén. Anu ngalaksanakeun robahna éta nya éta sambungan pikiran-pikiran. Jalma-jalma anu boga pikiran duniawi atawa pikiran daging sakumaha Paulus nyebutkeunana, ngabentuk gambar daging—nya éta sato galak. Jalma-jalma anu geus ngahontal pikiran Kristus, ngabentuk gambar Kristus. Jangji tina perjangjian téh nya éta yén urang bisa ngahontal kana pikiran Kristus dina waktu pertobatan, sanajan urang kabéh dilahirkeun kalayan pikiran duniawi.

Sing aya pikiran ieu aya dina diri maraneh, anu ogé aya dina Kristus Yesus: Anu, sanajan aya dina wujud Allah, henteu nganggap sarua jeung Allah éta minangka rampasan: Tapi ngaleungitkeun dirina sorangan tina kamulyaan, sarta nyandak kana dirina wujud saurang abdi, sarta dijadikeun sarupa jeung manusa: Jeung sanggeus kapanggih dina kaayaan minangka manusa, Anjeunna ngahinakeun diri-Na, sarta janten taat nepi ka maot, nya éta maot dina kayu salib. Pilipi 2:5–8.

Urang kudu miboga pikiran Kristus di jero diri urang, sakumaha pikiran éta ogé aya dina Kristus, sabab urang diciptakeun dina gambar-Na. Tapi urang henteu miboga pikiran éta; anu aya dina diri urang téh pikiran duniawi, geus dijual ka handapeun dosa.

Ku sabab eta, ayeuna mah euweuh deui hukuman pikeun maranéhanana anu aya di jero Kristus Yesus, anu hirupna henteu nurutkeun daging, tapi nurutkeun Roh. Sabab hukum Roh kahirupan di jero Kristus Yesus geus ngabébaskeun kuring tina hukum dosa jeung pati. Sabab naon anu ku hukum teu bisa dipigawé, lantaran hukum éta lemah ku jalan daging, Allah, ku ngutus Putra-Na sorangan dina sasaruana jeung daging anu berdosa, jeung ku sabab dosa, geus ngahukum dosa dina daging; supaya kaadilan hukum bisa kacumponan di urang, anu hirupna henteu nurutkeun daging, tapi nurutkeun Roh. Sabab maranéhanana anu nurutkeun daging mikiran perkara-perkara daging; ari maranéhanana anu nurutkeun Roh, perkara-perkara Roh. Sabab pikiran daging téh pati; ari pikiran Roh téh hirup jeung karapihan. Ku sabab pikiran daging téh mumusuhan ka Allah, lantaran éta henteu tunduk kana hukum Allah, malah mémang henteu bisa. Jadi, maranéhanana anu aya dina daging moal bisa nyenangkeun Allah. Tapi maranéh teu aya dina daging, tapi dina Roh, upama enya Roh Allah cicing di maranéh. Ayeuna lamun aya jalma anu teu boga Roh Kristus, manéhna lain kagungan Anjeunna. Jeung lamun Kristus aya di maranéh, badan téh paéh ku sabab dosa; ari Roh téh hirup ku sabab kaadilan. Rum 8:1–10.

Jadi milik Roh teh hirup, ari jadi milik daging teh maot. Daging teh sipat handap, nya eta sumber tina rasa-rasa urang. Sipat handap anu sifatna daging kudu diparentah ku sipat anu leuwih luhur, anu kalakonan ku ngagunakeun kahayang urang bari tunduk ka Roh Suci. Pikiran jasmani urang anu leuwih luhur bisa dirobah di dieu jeung ayeuna keneh, tapi sipat handap urang kudu ngantosan Kadatangan Nu Kadua supaya dirobah.

Dua iteuk Yézékiel ngaidéntifikasi hiji iteuk anu dilambangkeun minangka palataran, sarta iteuk éta ngahontal kacindekan-na dina taun 1798. Iteuk éta geus kabagi sampurna ku sarébu dua ratus genep puluh taun kapaganan anu nginjak-nginjak balatentara, sarta ku sarébu dua ratus genep puluh taun kapapaan anu nginjak-nginjak balatentara. Iteuk éta henteu ngawakilan panginjak-injakan ka Bait Allah, sabab Bait Allah aya di karajaan kidul. Balatentara anu

diinjak-injak ku kapaganaan jeung kapapaan éta mangrupa bait manusa, nanging dina patalina jeung karajaan kidul éta nyaéta awak, sarta karajaan kidul téh tempat anu dipilih ku Allah pikeun nempatkeun sirah. Karajaan kalér nyaéta awak, karajaan kidul nyaéta sirah.

Dua babagian ti sarébu dua ratus genep puluh taun dina karajaan kalér ngagambarkeun dua rupa kacenderungan kana dosa dina bait awak, sakumaha digambarkeun ku kacenderungan nu diwariskeun jeung nu dipiara. Kaporisme mangrupikeun lambang tina kacenderungan dosa nu diwariskeun dina bait awak, jeung nalika kapapaan ngadopsi agama kaporisme, éta ngagambarkeun kacenderungan kana dosa nu dipiara. Dina dua-duana kaayaan éta, bait awak teu bisa dirobah nepi ka Kadatangan Kadua, ku sabab éta iteuk karajaan kalér ngan ngalegaan nepi ka taun 1798, jeung nalika Yohanes diparéntahkeun pikeun ngukur bait suci, iteuk éta kudu ditinggalkeun.

Kecap “conversion” hartina hiji robahan atawa parobahan tina hiji kaayaan atawa kondisi kana kaayaan atawa kondisi anu séjén. Nalika Adam jeung Hawa dosa, maranéhna “dikonversi” tina kaayaan asal maranéhna, sabab maranéhna geus diciptakeun sampurna, nurutkeun gambar Allah, kalayan kakawasaan-kakawasaan anu leuwih luhur ngadalikeun kakawasaan-kakawasaan anu leuwih handap. Nalika maranéhna dosa, maranéhna “dikonversi” jadi mahluk anu kakawasaan-kakawasaan handapna ngarebut kakawasaan leuwih luhur. Kaayaan éta dipindahkeun ku maranéhna ka sakabéh turunan maranéhna.

Dina hubungan nubuat ngeunaan dua iteuk nabi Yeheskel, Gusti milih Yerusalem jadi kapala, nyaéta ibu kota tempat raja dumuk. Eta kudu jadi kakawasaan anu leuwih luhur. Dina ibarat dua iteuk, karajaan kidul téh kakawasaan anu leuwih handap dina hubunganna jeung karajaan anu leuwih luhur di kaler. Pertobatan anu digambarkeun nalika dua iteuk téh kudu dihiijikeun, nungtut supaya karajaan kidul dipulangkeun deui kana kalungguhanana minangka kapala. Eta kudu dipertobatkeun ka karajaan kaler, sabab dina mangsa harita eta dihiijikeun jeung raja sajati ti kaler, sarta disambungkeun jeung kamar tahta karajaan kaler anu sajati.

Ku sabab kitu, karajaan kalér ngan ukur nepi ka taun 1798, sarta Yohanes diparentahkeun supaya ngantunkeun palataran, anu ngan ukur nepi ka taun 1798. Karajaan kidul bakal dihiijikeun kana iteuk dua rébu tilu ratus taun dina datangna malaikat katilu, nanging karajaan kalér bakal réngsé nalika gabungan katuhanan jeung kamanusaan dirampungkeun di jero dua rohangan Bait Allah anu ku Yohanes tuluy diukur. Karajaan kalér dihiijikeun ku tumbu opat puluh genep jeung karajaan kidul dina datangna malaikat katilu, nanging éta henteu langsung nyambung ka 1844, sakumaha halna karajaan kidul.

Karajaan kidul dipatalikeun boh jeung Bait Allah nu opat puluh genep taun, boh jeung ngahijina kaallahan jeung kamanusaan nu dilambangkeun ku dua ratus dua puluh taun. Karajaan kalér dina taun 1798 nandaan pondasi Bait Allah nu opat puluh genep taun, tapi di dinya éta réngsé, sabab minangka pondasi, éta ngawakilan daging anu ku Kristus geus dicandak ka Anjeunna sorangan, jeung daging-Na geus dipaéhan ti saprak pondasi dunya. Sadaya bait Allah téh lambang-lambang anu silih gagantian, jeung pondasi opat puluh genep taun dina 1798 ngaidéntifikasi daging kamanusaan-Na, sedengkeun kasimpulan opat puluh genep taun éta dina 1844 ngaidéntifikasi Kaallahan-Na.

Balad anu diinjeum-injak nepi ka taun 1798 lain tempat suci Allah, sanajan tempat suci Allah digambarkeun keur diinjeum-injak dina mangsa éta; tapi panginjeum-injakan éta lumangsung di karajaan kidul, tempat Allah geus milih Yerusalem pikeun nempatkeun tempat suci-Na jeung ngaran-Na. Balad anu geus diinjeum-injak éta ngalambangkeun bangsa-bangsa kapidur, éta ngalambangkeun badan.

Nalika Adam jeung Hawa ngalakukeun dosa, “tujuh kali” tina tujuh rébu taun kamanusaan ditincak ku dosa mimiti lumangsung. Dina éta mangsa, Anak Domba anu geus dipaéhan ti saprak ngadegna dunya nyadiakeun kulit anak domba pikeun nutupan taranjangna kamanusaan anu dosa. Nalika panincakan kamanusaan réngsé dina taun 1798, Anak Domba, anu jadi pondasi jeung nu ngadegkeun unggal gambaran bait suci anu geus disucikeun, dipaéhan deui. Di dinya karajaan kalér, jeung bait kamanusaan anu digambarkeun di jerona, réngsé.

Taun 1798 téh mangsa nalika antikristus palsu dipaéhan sanggeus anjeunna méré kasaksian satanisna salila tilu satengah taun nubuat, anu dimimitian ku pangkawasaanana dina taun 538, anu saméméhna dipiheulaan ku tilu puluh taun persiapan ti mimiti taun 508. Éta téh palsuan satanis kana tilu puluh taun persiapan Kristus anu dimimitian ti kalahiran-Na, anu réngsé dina mangsa Anjeunna dipaparin kakawasaan, nalika Anjeunna dibaptis, sarta sanggeus éta Anjeunna méré kasaksian-Na salila tilu satengah taun sajati nepi ka ngahontal waktos nalika Anak Domba anu dipaéhan ti saprak ngadegna dunya disalibkeun. Dina waktos éta kacumponan jangji-Na yén sanggeus Bait Allah diruksak, Anjeunna bakal ngadegkeunana deui dina tilu poé.

Mantenna bakal jadi hiji-hijina anu ngadegkeun deui Bait awak-Na, sabab kakawasaan kaallahan-Na anu ngalaksanakeun kabangkitan éta, margi kaallahan-Na henteu maot dina panyaliban, anu maot dina salib téh kamanusaan-Na, sabab mustahil Allah maot.

“‘Kami teh hudang deui, jeung kahirupan’ (Yohanes 11:25). Anjeunna anu geus ngandika, ‘Kami maparin nyawa Kami, supaya Kami tiasa nyandak deui’ (Yohanes 10:17), medal ti kubur kana kahirupan anu aya dina diri-Na sorangan. Kamanusaan pupus; ketuhanan henteu pupus. Dina ketuhanan-Na, Kristus ngabogaan kakawasaan pikeun megatkeun beungkeutan maot. Anjeunna nyatakeun yén Anjeunna ngabogaan kahirupan dina diri-Na sorangan pikeun ngahudangkeun saha bae anu dipikahoyong-Na.” Selected Messages, buku 1, 301.

Dina taun 1798, Bait Suci manusa, pasukan ti “karajaan kalér”, ngahontal kacindekan, sabab minangka lambang tina kodrat handap, éta teu bisa dirobah nepi ka kabangkitan dina Kadatangan Kadua. Sanajan kitu, éta nandaan pondasi tina opat puluh genep taun nalika Kristus ngadegkeun Bait Suci anu bisa dirobah, anu dilambangkeun ku karajaan kidul, anu mangrupa lambang tina kakawasaan-kakawasaan luhur pikiran, anu dirobah dina momen saurang nu dosa dibenerkeun.

“Di luhur dasar anu parantos diteundeun ku Kristus sorangan, para rasul ngadegkeun garéja Allah. Dina Kitab Suci, gambaran ngeunaan ngadegkeun hiji Bait Allah remen dipaké pikeun ngajelaskeun pangwangunan garéja. Jakaria nyebut Kristus minangka Tunas anu bakal ngadegkeun Bait PANGERAN. Anjeunna nyarioskeun ngeunaan bangsa-bangsa kapidur anu mantuan dina padamelan éta: ‘Jalma-jalma anu ti kajauhan bakal datang sarta ngawangun di Bait PANGERAN;’ sarta Yesaya nyatakeun, ‘Anak-anak urang asing bakal ngawangun

témbok anjeun.’ Jakaria 6:12, 15; Yesaya 60:10.”

Ngeunaan pangwangunan Bait ieu, Petrus nyarios, “Ka Anjeunna maraneh datang, ka batu anu hirup, anu saenyana ku jalma-jalma dipiceun, tapi ku Allah dipilih jeung mulya, maraneh oge, saperti batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani, anu ditarima ku Allah ku jalan Isa Al Masih.” 1 Petrus 2:4, 5.

“Di tempat penggalian batu tina dunya Yahudi jeung dunya kahirupan para rasul digawé, ngaluarkeun batu-batu pikeun diteundeun dina pondasi. Dina suratna ka jalma-jalma anu percaya di Epesus, Paulus ngandika, ‘Ayeuna ku kituna aranjeun lain deui urang asing jeung urang luar, tapi sasama warga jeung para santo, sarta kaasup kulawarga Allah; jeung diwangun dina pondasi para rasul jeung para nabi, Yesus Kristus sorangan janten Batu Pojok anu utama; di Anjeunna sakumna wangunan, sanggeus dirancang pageuh babarengan, tumuwuh jadi Bait Suci anu suci di jero Gusti; di Anjeunna aranjeun ogé keur diwangun babarengan jadi padumukan Allah ku Roh.’ Epesus 2:19–22.

Sarta ka urang Korinta anjeunna nyerat: “Numutkeun kana rahmat Allah anu dipaparin ka kuring, saperti ahli ngawangun anu wijaksana, kuring geus nunda pondasi, sarta nu séjén ngadegkeun wangunan di luhurna. Tapi masing-masing kudu ati-ati kumaha manéhna ngawangun di luhurna. Sabab moal aya anu tiasa nunda pondasi anu sanés salian ti anu geus ditunda, nyaéta Yesus Kristus. Ayeuna lamun aya anu ngawangun dina ieu pondasi ku emas, pérak, batu-batu mulia, kai, jukut garing, jarami; pagawean masing-masing bakal katingal écés: sabab poé éta bakal nganyatakeunana, ku sabab éta bakal dinyatakeun ku seuneu; sarta seuneu éta bakal nguji pagawean unggal jalma, kumaha rupa jeung ajénna.” 1 Korinta 3:10–13.

“Para rasul ngadegkeun dina hiji pondasi anu pageuh, nya éta Batu Karang Nu Langgeng. Kana pondasi ieu maranéhna mawa batu-batu anu ku maranéhna digali tina dunya. Lain tanpa halangan para pangwangun téh digawe. Karyana dijieun kacida héséna ku panentangan ti musuh-musuh Kristus. Maranéhna kudu tarung ngalawan kafanatikan, prasangka, jeung kabencian ti jalma-jalma anu keur ngawangun dina pondasi palsu. Loba anu digawé minangka pangwangun gereja bisa disaruakeun jeung para pangwangun témbok dina jaman Nehemia, anu ngeunaan maranéhna dituliskeun kieu: ‘Maranehna anu ngawangun dina témbok, jeung maranehna anu mawa beban, jeung maranehna anu ngamuat, masing-masing ku salah sahiji leungeunna digawé dina pagawean, jeung ku leungeun anu séjén nyekel pakarang.’ Nehemia 4:17.” The Acts of the Apostles, 595, 596.

Urang bakal neruskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

Ragragna manusa ngeusian sakuliah sawarga ku kasedih. Dunya anu geus didamel ku Allah kacemar ku kutuk dosa sarta dicicingan ku mahluk-mahluk anu katangtukeun kana kasangsaraan jeung pati. Teu katingal aya jalan luput pikeun maranéhnanana anu geus ngalanggar hukum. Para malaikat ngeureunkeun lagu-lagu pujian maranéhna. Di sakuliah palataran sawarga aya perkabungan ku karuksakan anu geus disababkeun ku dosa.

“Putra Allah, Panglima mulya ti sawarga, kapangaruhan ku rasa hanjakal ka umat manusa nu geus murag. Haténa kagugah ku welas asih nu taya watesna waktu kasangsaraan dunya nu

leungit naék ka payuneun Anjeunna. Tapi kanyaah ilahi geus nyusun hiji rarancang sangkan manusa bisa ditebus. Hukum Allah nu geus dipaliré nungtut nyawa ti nu dosa. Di sakuliah jagat raya ngan aya hiji-hijina nu sanggup, pikeun kapentingan manusa, nyumponan tungtutan éta. Ku sabab hukum ilahi téh sarua sucina jeung Allah Mantenna, ngan hiji nu satara jeung Allah nu bisa ngayakeun panebusan pikeun palanggaran kana éta hukum. Teu aya iwal ti Kristus nu sanggup nebus manusa nu geus murag tina kutuk hukum sarta mawa anjeunna deui kana kasaluyuan jeung sawarga. Kristus bakal nanggung kana diri-Na sorangan kasalahan jeung kaéra dosa—dosa nu kacida matak nyinggungna ka Allah nu suci nepi ka kudu misahkeun Rama jeung Putra-Na. Kristus bakal ngahontal nepi ka jero-jero kasangsaraan pikeun nyalametkeun umat nu geus ruksak.”

“Di payuneun Rama Anjeunna ngadawuhkeun panyalindungan pikeun kapentingan jalma nu dosa, sedengkeun balaréa sawarga ngantos hasilna kalayan kacanggayaan hate anu moal kagambarkeun ku kecap. Lila lumangsung éta paguneman anu misterius—‘papatah karapihan’ (Zakaria 6:13) pikeun anak-anak manusa anu geus murag kana dosa. Rarancang kasalametan geus ditangtukeun saméméh dijadikeunana bumi; sabab Kristus teh ‘Anak Domba anu dipaéhan ti mimiti ngadegna dunya’ (Wahyu 13:8); nanging éta jadi hiji pergulatan, sanajan pikeun Raja jagat raya, pikeun nyerahkeun Putra-Na sangkan pupus pikeun bangsa anu salah. Tapi ‘Allah kacida nyaahna ka dunya, nepi ka maparin Putra-Na anu tunggal, supaya unggal jalma anu percaya ka Anjeunna ulah binasa, tapi meunang hirup langgeng.’ Yohanes 3:16. Aduh, rahasia panebusan! kanyaah Allah ka hiji dunya anu henteu nyaah ka Anjeunna! Saha anu sanggup nyaho jero-jero éta kanyaah anu ‘ngaleuwihan pangaweruh’? Sapanjang mangsa anu taya tungtungna, pikiran-pikiran anu teu bisa paéh, bari narékahan ngartos kana rahasia éta kanyaah anu teu kaharti, bakal pinuh ku kaajrihan jeung sujud nyembah.”

“Allah kuduna nembongkeun diri dina Kristus, ‘ngadamaikeun dunya ka Anjeunna sorangan.’ 2 Korinta 5:19. Manusa geus jadi kacida ruksakna ku dosa nepi ka mustahil pikeun anjeunna, ku dirina sorangan, datang kana kasaluyuan jeung Anjeunna anu sipat-Na kasucian jeung kahadéan. Tapi Kristus, sanggeus nebus manusa tina hukuman hukum, tiasa maparin kakawasaan ilahi pikeun ngahiji jeung usaha manusa. Ku kituna, ku tobat ka Allah jeung iman ka Kristus, anak-anak Adam anu geus murag tiasa sakali deui jadi ‘putra-putra Allah.’ 1 Yohanes 3:2.” Patriarchs and Prophets, 63, 64.